

което тя при удобен случай щеше да предаде на някого от пратениците

Колелта
История

Когато навън засвириха херолдите, Анна леко побледня. Кралица
я погледна насърчително. И тя бе преживяла някога този час,
когато Андрея ^{II}Втори я бе ~~поискал~~ за втора съпруга, след жестокото
убийство на кралица Гертруд. Такава бе съдбата на царските дъщери.
Да свързват любов и брак с благо на страната си.

Българските вейможи влязоха начело със своя водач: севастокра-
тор Александър. Пристъпиха към краля и кралицата, поднесоха поздра-
вите и пожеланията на своя господар. След това се обърнаха към
малката годеница.

Анна усети как сърцето ѝ замръзна в леден страх. Студените очи
на царския брат, краткият му начин да говори, надменното му чело,
я накараха да забрави и малкото български думи, които бе успяла да
заучи. Тя наведе смутено глава, беспомощна, отчаяна. Неволно пода-
де ръце, за да поеме дара на годиника си. Взе нещо. Поблагодари
едва чуто. И чак тогава отпрати очи към нея, които ѝ бяха поднесли
тежкия предмет, обвит в багрена ~~обвивка~~.

Това бяха двама монаси. С тонзура на главата, ~~облечени~~ в дълго
кафяво расо. С бели наметки. Анна остана поразена. Не бяха ли това
духовниците на една некатолическа страна? Ала тя изведнъж се усети,
че унията ^вРим им дава право да носят одежди подобно на тяхните.

Абат Витеем и презвитер Добрейшо се поклониха със скръстени на
гърдите ръце. Тогава тя полека разгърна скъпата покривка и леко из-
вика от радост ^{на}изненада.

В ръцете ѝ стоеше едно ~~четро~~ ^{веро}евангелие, украсено с пъстри и
красиви заглавни букви, с цветни винетки и миниатюри, които изобрази
заваха четиримата евангелисти: Марко, Лука, Иоан и Матей. А една от
миниатюрите, представляваше самия презвитер, който бе изписал ~~и~~ ^{заглавните букви}
графично в образи на разни животни, с черна, тъмносива, червена и
кафява боя.